

BOOK LOVERS

Nederlandse editie

*Noosha, dit boek is niet voor jou.
Ik weet al welk boek ik aan jou opdraag, dus je zult nog even geduld
moeten hebben.*

*Dit boek is voor Amanda, Dache', Danielle, Jessica, Sareer en Taylor.
Zonder jullie was dit boek er niet geweest. En anders had niemand
het gelezen.
Dank je, dank je, dank je.*

PROLOOG

Als je leven om boeken draait, of in mijn geval: je werk, word je er best goed in om te raden welke kant een verhaal op gaat. De verhaallijnen, de personages en de veelvoorkomende plottwists vormen een catalogus in je hersenen, onderverdeeld naar categorie en genre.

De echtgenoot is de moordenaar.

De nerd krijgt een make-over en is zonder bril opeens bloedmooi.

De jongen krijgt het meisje – of het andere meisje krijgt haar.

Iemand legt iets wetenschappelijks uit en iemand anders zegt: ‘Eh... nog een keer in gewone mensentaal, alsjeblieft.’

De details kunnen van boek tot boek variëren, maar in feite is er niets nieuws onder de zon.

Neem nou de streekroman.

Het soort waarin een cynische hoogvlieger vanuit New York of Los Angeles wordt overgeplaatst naar een Amerikaans gehucht, bijvoorbeeld om een door een familie gerunde kerstbomenhandel weg te concurreren om plaats te maken voor een zielloos bedrijf.

Als bovengenoemd Stadsmens eenmaal in het dorp is, verloopt het allemaal niet volgens plan. Want natúúrlijk wordt het kerstbomenbedrijf – of de bakkerij, of wat voor bedrijf de held van het verhaal ook te gronde moet richten – gerund door iemand die belachelijk aantrekkelijk is en handig genoeg ook nog eens vrijgezel.

Zelf heeft het hoofdpersonage wel een partner. Een bikkelhard type dat in de stad is achtergebleven en hem aanspoort om zijn plannen door te zetten en de levens van andere mensen kapot te maken in ruil voor een belangrijke promotie. De keren dat ze hem

belt, valt ze hem telkens in de rede en blaft ze hem vanaf haar home-trainer harteloze adviezen toe.

Je weet meteen dat ze gemeen is, want ze heeft onnatuurlijk blond haar, achterovergekamd à la Sharon Stone in *Basic Instinct*, en ze heeft een hekel aan kerstversiering.

Naarmate de held meer tijd doorbrengt met de charmante bakker, naaister of bomenkweker, krijgt hij een andere kijk op de zaken. Hij komt erachter wat nou echt de zin van het leven is!

Eenmaal bekeerd door de liefde van een goede vrouw keert hij terug naar huis. Daar vraagt hij zijn vriendin, de ijskoningin, of ze een wandeling met hem wil maken. Ze gaapt hem aan en zegt iets als: 'Op *dé*ze hakken?'

'Kom op, je vindt het vast leuk,' spoort hij haar aan. Onderweg vraagt hij haar om naar de sterrenhemel te kijken.

Daarop bijt ze hem toe: 'Je weet toch dat ik nu niet omhoog kan kijken! Ik heb net nieuwe botox laten zetten!'

Dan beseft hij dat hij niet meer terug kan naar zijn oude leven. Dat wil hij niet! Hij maakt een einde aan zijn kille, onbevredigende relatie en doet zijn nieuwe liefde een aanzoek. Want waarom zou je eerst gaan daten?

Op dat moment zit je tegen het boek te schreeuwen: 'Je kent haar niet eens! Ik daag je uit om haar tweede naam te noemen, sukkel!' Vanaf de andere kant van de kamer roept je zus Libby dat je stil moet zijn en gooit zonder van haar eigen beduimelde bibliotheekboek op te kijken een stukje popcorn naar je hoofd.

En daarom kom ik nu te laat voor mijn lunchafspraak.

Want dit is mijn leven. De verhaallijn die mijn doen en laten bepaalt. Het personage dat is aangekleed met mijn eigenschappen.

Ik ben het stadsmens. Niet degene die de knappe boer leert kennen, maar die andere.

De gespannen, perfect gemanicuurde literair agent die op haar hometrainer manuscripten zit te lezen, zonder acht te slaan op de screensaver van een idyllisch eiland op haar computer.

Ik ben degene die aan de kant wordt gezet.

Dit verhaal heb ik al vaak genoeg gelezen én meegemaakt om te weten dat het me nu weer overkomt, bedenk ik terwijl ik me met mijn telefoon tegen mijn oor gedrukt een weg baan door de voetgangersdrukte in Midtown.

Hoewel hij het nog niet heeft gezegd, gaan mijn nekhaartjes over-eind staan en krijg ik een hol gevoel in mijn maag. Hij stuurt het gesprek namelijk een richting op waardoor ik het idee krijg dat ik elk moment als een tekenfilmfiguurtje in een afgrond kan storten.

Grant zou maar twee weken in Texas blijven, net lang genoeg om een deal te sluiten met het boetiekhotel even buiten San Antonio dat zijn bedrijf wil overnemen. Aangezien ik al twee keer heb meegemaakt dat mijn relatie na zo'n zakenreisje stukliep, reageerde ik op het nieuws alsof hij zojuist had aangekondigd dat hij marinier werd en de volgende ochtend zou uitvaren.

Libby zei dat ik overdreef, maar ik stond er niet van te kijken dat Grant ons vaste telefoontje drie avonden op rij liet schieten en dat hij het tijdens twee andere gesprekken kort hield. Ik wist al hoe dit zou aflopen.

En toen, drie dagen geleden, een paar uur voordat hij terug zou vliegen, gebeurde het.

Hij moest langer dan gepland in San Antonio blijven. Een blindedarmontsteking.

In theorie had ik meteen een vlucht kunnen boeken om naar het ziekenhuis te gaan, maar ik zat midden in een belangrijke boeken-deal en moest continu mijn telefoon bij me hebben, met een stabiele wifverbinding. Mijn cliënt rekende op me. Dit was de kans van haar leven. Trouwens, Grant zei dat een blindedarmoperatie een routine-ingreep was. Zijn exacte woorden waren: 'Het stelt niks voor.'

Dus bleef ik waar ik was, al wist ik diep vanbinnen dat ik Grant overleverde aan de goden van de streekroman die hun magie op hem zouden loslaten.

Nu, drie dagen later, sprint ik op mijn hoge hakken naar mijn

lunchafspraak en knijp ik mijn telefoon zó hard vast dat mijn knokkels wit uitslaan, omdat Grant me de genadeklap uitdeelt. ‘Zeg dat nog eens.’ Het is bedoeld als een vraag, maar het komt eruit als een bevel.

Grant slaakt een zucht. ‘Ik kom niet meer terug, Nora. De afgelopen week zijn er wat dingen veranderd.’ Grinnikend voegt hij eraan toe: ‘Ik ben veranderd.’

Mijn kille stadshart slaat over. ‘Is ze bakker?’

Even blijft het stil. ‘Wat?’

‘Is ze bakker?’ herhaal ik, alsof dat een volkomen normale vraag is als je vriend je zojuist door de telefoon gedumpt heeft. ‘De vrouw voor wie je me verlaat.’

Na een korte aarzeling geeft hij toe: ‘Ze is de dochter van de eigenaars van het hotel. Ze hebben besloten het niet te verkopen en ik blijf hier om hen te helpen het te runnen.’

Onwillekeurig schiet ik in de lach. Zo reageer ik altijd op slecht nieuws. Waarschijnlijk speel ik daarom de rol van de gemene schurk in mijn eigen leven, maar wat moet ik anders? Als een snikkend hoopje in elkaar zakken op deze overvolle stoep? Wat zou ik daarmee opschieten?

Buiten het restaurant blijf ik staan en masseer ik voorzichtig mijn oogleden. ‘Voor alle duidelijkheid, je geeft dus je geweldige baan, je geweldige appartement en mij op en je gaat naar Texas verhuizen. Voor iemand met een carrière die zich het best laat omschrijven als “de dochter van de eigenaars van het hotel”?’

‘Er zijn belangrijker dingen in het leven dan geld en een flitsende carrière, Nora,’ bijt hij me toe.

Weer moet ik lachen. ‘Dat meen je toch zeker niet?’

Grant is de zoon van een steenrijke hotelmagnaat. Hij heeft het miljardairsbestaan met de paplepel ingegoten gekregen. Voor hem was studeren slechts een formaliteit, evenals zijn stage. Zelfs een bróék aantrekken was voor hem geen noodzaak! Hij heeft zijn baan puur aan vriendjespolitiek te danken.

Dus die opmerking van hem slaat echt alles.

Alleen dringt de ironie kennelijk niet tot hem door, want hij vraagt: 'Hoe bedoel je?'

Ik tuur door het raam van het restaurant naar binnen en kijk op mijn telefoon hoe laat het is. Ik ben te laat, dat gebeurt me anders nooit. Dit is niet bepaald de eerste indruk die ik wilde maken. 'Grant, je bent een rijkelui-zoontje van vierendertig. De meeste mensen moeten werken voor hun centen.'

'Zie je wel?' zegt hij. 'Dat is nou precies de manier van denken waar ik klaar mee ben. Je kunt zo kil zijn, Nora. Chastity en ik willen –'

Het is niet mijn bedoeling om sarcastisch over te komen, maar er ontsnapt me een kakellach als ik haar naam herhaal. Wanneer me zulke hilarisch slechte dingen overkomen, is het gewoon net alsof ik buiten mijn lichaam treed. Dan zie ik alles van een afstandje gebeuren en denk ik: serieus? Heeft het universum dit echt zo geregeld? Het ligt er wel een beetje dik op, vind je niet?

In dit geval heeft het universum mijn vriend in de armen gedreven van een vrouw die gezien haar naam juist het toonbeeld van kuisheid zou moeten zijn. Ik bedoel, dat is toch grappig?

Aan de andere kant van de lijn hoor ik hem snuiven. 'Het zijn goede mensen, Nora. Zij geven het leven kleur. Zo wil ik ook zijn. Doe nou niet alsof je van streek bent.'

'Wie doet er hier alsof?'

'Je hebt me nooit nodig gehad.'

'Natuurlijk niet!' Ik heb keihard gewerkt om een eigen leven op te bouwen waar niemand zomaar de stop uit kan trekken zodat ik word weggespoeld door een of ander kosmisch afvoerputje.

'Je wilde zelfs nooit bij mij blijven slapen,' vervolgt hij.

'Mijn matras is gewoon veel beter!' Ik heb er negenenhalve maand onderzoek naar gedaan voordat ik het kocht. Al ga ik in mijn liefdesleven ook ongeveer op die manier te werk, en moet je kijken wat dat me heeft opgeleverd.

‘Doe nou maar niet alsof je er kapot van bent,’ zegt Grant. ‘Ik weet niet eens zeker of jouw hart wel in staat is om te breken.’

Nu moet ik weer lachen.

Wat dit betreft heeft hij het namelijk mis. Alleen stelt een telefoontje zoals dit niets meer voor als je hart al eens écht in duizend stukjes is gebroken. Misschien prikt of zeurt het een beetje, maar breken? Nee, hoor.

Inmiddels is Grant op dreef. ‘Ik heb je zelfs nog nooit zien huilen.’

Graag gedaan, wil ik bijna zeggen.

Want hoe vaak heeft mijn moeder wel niet lachend door haar tranen heen tegen ons gezegd dat haar nieuwste liefde haar te emotioneel vond?

Dat is het punt met vrouwen. Het is gewoon nooit goed. Als je je emoties de vrije loop laat, ben je hysterisch. Als je ze wegstopt zodat je vriend er geen last van heeft, ben je een harteloos kring.

‘Ik moet ophangen, Grant,’ zeg ik.

‘Natuurlijk.’

Kennelijk is het feit dat ik mijn afspraken nakom voor hem het zoveelste teken dat ik een ijskoude, boosaardige robot ben die in een bed vol biljetten van honderd dollar en ruwe diamanten slaapt. (Was dat maar waar.)

Nadat ik zonder nog iets te zeggen de verbinding heb verbroken, ga ik onder de luifel van het restaurant staan. Ik haal diep adem om mezelf tot kalmte te manen en wacht af of de tranen komen. Zoals gewoonlijk gebeurt dat niet. Gelukkig maar.

Ik heb een klus te klaren en in tegenstelling tot Grant ga ik dat ook doen, voor mezelf en alle anderen bij Nguyen Literary Agency.

Ik strijk mijn haar glad, recht mijn schouders en loop naar binnen, waar de koude lucht van de airco ervoor zorgt dat ik kippenvel op mijn armen krijg.

Aangezien het al laat in de middag is om te lunchen, is het niet druk in het restaurant en ik zie Charlie Lastra meteen achterin zitten, helemaal in het zwart gekleed als een stadse versie van een vampier.

Hoewel we elkaar nooit eerder in het echt hebben gezien, heb ik het bericht over zijn promotie tot hoofdredacteur bij Wharton House Books twee keer gecheckt en zijn foto in mijn geheugen geprent: zijn strenge donkere wenkbrauwen, zijn lichtbruine ogen, het plooitje in zijn kin onder zijn volle lippen. Op zijn ene wang heeft hij het soort donkere moedervlek dat bij een vrouw een schoonheidsvlekje genoemd zou worden.

Veel ouder dan vijftig kan hij niet zijn. Hij heeft het soort gezicht dat je als jongenschtig zou kunnen omschrijven, ware het niet dat hij er vermoeid uitziet en dat zijn zwarte haar doorspekt is met grijs.

Ook kijkt hij boos. Of hij pruilt. Hij heeft een pruillip, maar in zijn voorhoofd ligt een boze frons. Hij pronst.

En hij kijkt op zijn horloge.

Geen goed teken. Vlak voordat ik van kantoor wegging, waar-schuwde Amy, mijn baas, me dat Charlie nogal prikkelbaar kan zijn. Ik maakte me echter geen zorgen, want ik ben altijd stipt op tijd.

Behalve dan wanneer ik gedumpt word via de telefoon. Dan kom ik blijkbaar zesentwintig minuten te laat.

‘Hoi!’ Terwijl ik op hem af loop, steek ik mijn hand al uit. ‘Nora Stephens. Wat fijn om je eindelijk eens in het echt te zien.’

Hij staat op en schraapt met zijn stoel over de vloer. Met zijn zwarte kleren, donkere haar en de houding die hij aanneemt heeft hij de uitwerking van een zwart gat dat al het licht in de ruimte opslokt.

De meeste mensen hullen zich in het zwart omdat ze lui zijn maar toch professioneel over willen komen, maar bij hem ziet het eruit als een bewuste Keuze met een grote K. In zijn losjes vallende trui van merinowol, zijn pantalon en leren veterschoenen heeft hij de uitstraling van een beroemdheid die op straat is gekiekt door een paparazifotograaf. Ik betrap mezelf erop dat ik uitreken wat zijn outfit heeft gekost. Dat noemt Libby mijn ‘verontrustende midden-klassetrekje’ maar het komt er eigenlijk gewoon op neer dat ik dol

ben op mooie spullen en vaak zonder iets te kopen kledingsites afstruin om te ontstressen na een drukke dag.

Ik zou Charlies outfit ergens tussen de achthonderd en de duizend dollar schatten. Ongeveer even duur als mijn eigen outfit, in feite, al is op mijn schoenen na alles wat ik draag tweedehands gekocht.

Hij kijkt twee lange seconden naar mijn uitgestoken hand voordat hij die schudt. 'Je bent laat.' Zonder me aan te kijken gaat hij zitten.

Is er iets erger dan een man die zichzelf boven de sociale omgangsvormen verheven voelt omdat hij toevallig geboren is met een redelijk knap gezicht en een dikke portemonnee? Na mijn gesprek met Grant kan ik even geen geduld meer opbrengen voor zelfingenomen eikels. Toch zal ik in het belang van mijn auteurs het spelletje moeten meespelen. 'Ik weet het,' zeg ik met een spijtige blik, maar zonder me daadwerkelijk te verontschuldigen. 'Bedankt dat je bent blijven wachten. De metro kwam stil te staan, je kent het wel.'

Zijn blik zoekt de mijne. Opeens zien zijn ogen er donkerder uit, zó donker dat ik me afvraag of er wel irissen om die pupillen heen zitten. Uit zijn gezichtsuitdrukking maak ik op dat hij dat helemaal niet kent; een metro die om een lugubere of alledaagse reden stil komt te staan.

Waarschijnlijk gaat hij nooit met de metro.

Hij reist vast overal naartoe in een blinkende zwarte limousine, of in een gotische koets die wordt voortgetrokken door clydesdales.

Ik schud mijn blazer van me af (met een visgraatpatroontje, van Isabel Marant) en ga tegenover hem zitten. 'Heb je al besteld?'

'Nee,' zegt hij. Verder niets.

De moed zinkt me nog verder in de schoenen.

Deze kennismakingslunch hebben we weken geleden al gepland, maar afgelopen vrijdag heb ik hem een manuscript toegestuurd van een van mijn oudste cliënten, Dusty Fielding. Nu vraag ik me af of ik mijn auteurs wel wil blootstellen aan deze man.

Ik pak de menukaart op. ‘De salade met geitenkaas is hier fenomenaal.’

Charlie slaat zijn eigen menukaart dicht en kijkt me aan. ‘Voor dat we verdergaan...’ Zijn dikke zwarte wenkbrauwen trekken naar elkaar toe en zijn stem klinkt laag en schor. ‘... moet je weten dat ik het nieuwe boek van Fielding niet om doorheen te komen vond.’

Mijn mond valt open en ik weet niet wat ik moet zeggen. Om te beginnen was ik niet eens van plan om het boek ter sprake te brengen. Als Charlie het wilde afwijzen, had hij dat gewoon via e-mail kunnen doen. In iets vriendelijkere bewoordingen, maar dat nog even terzijde. Een fatsoenlijk mens had op zijn minst gewacht tot er een mandje brood op tafel stond voordat hij met beledigingen begon te smijten. Ik klap mijn eigen menukaart ook dicht en leg mijn handen ineengevouwen op tafel. ‘Ik vind het haar beste boek tot nu toe.’

Van Dusty zijn al drie boeken verschenen, stuk voor stuk fantastisch, al verkochten ze geen van alle goed. Omdat haar vorige uitgever niet langer bereid was het er met haar op te wagen, is ze nu op zoek naar een nieuwe uitgeverij voor haar volgende roman.

En oké, misschien is dit boek niet mijn persoonlijke favoriet van haar, maar het spreekt wel een breed publiek aan. Met de juiste redacteur weet ik zeker dat het veel potentie heeft.

Charlie gaat achterovergeleund zitten en zijn doordringende blik bezorgt me de rillingen. Het voelt alsof hij dwars door me heen kijkt en de rafelrandjes achter mijn gepolijste uiterlijk ziet. Zijn blik zegt: haal die starre glimlach van je gezicht. Zó aardig ben je niet.

Hij draait zijn waterglas in de rondte. ‘Haar beste boek is *De glorie der kleine dingen*,’ zegt hij, alsof drie seconden oogcontact genoeg waren om mijn diepste gedachten te kunnen lezen en hem het recht geven om namens mij te spreken.

Heel eerlijk gezegd was *De glorie der kleine dingen* een van mijn favoriete boeken van het afgelopen decennium, maar daarom hoeft hij nog geen gehakt te maken van haar nieuwste roman.